

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΔΕΞΙΑ: Η ΙΣΜΙΝΗ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΤΗΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΟΠΟΥ ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥΣ ΧΕΙΡΟΣ. **ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ:** ΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ ΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ INDIGO, MAP ΚΑΙ STRIPE ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΤΖΕΚΤ *TOPOGRAPHY* ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΕΚΤΕΘΗΚΕ ΣΤΙΣ ΗΠΑ. **ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΔΙΠΛΑ:** ΤΟ 2011 Η ΣΑΜΑΝΙΔΟΥ ΚΕΡΑΙΣΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ ΤΕΧΜΕΔΙΝ ΟΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΜΟΤΙΒΑ ΓΙΑ ΛΑΝΤΕΛΕΣ ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ ΠΡΟΠΑΓΠΟΥ ΤΗΣ.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΗΝΕΛΟΙΠΗ

ΟΝΟΜΑ: ΙΣΜΙΝΗ ΣΑΜΑΝΙΔΟΥ **ΔΙΑΜΟΝΗ:** ΛΟΝΔΙΝΟ
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ: ΣΧΕΔΙΑΣΤΡΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ, ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΣ

Την πέτυχα να ετοιμάζει βαλίτσες για τη Γιούτα των ΗΠΑ και τη σόλο έκθεσή της με τα έργα που απαρτίζουν το πρότζεκτ της *Topography*. Η Ισμήνη Σαμανίδου (isminisamanidou.com) είναι μία πολίτης του κόσμου στη δουλειά της οποι-
 ας η παράδοση συναντάει τα ψηφιακά μέσα. Εκείνο που η Ισμήνη δεν φανταζόταν ύστερα από οχτώ χρόνια σπουδών στο πολυπολιτισμικό Λονδίνο ήταν ότι θα αναζητούσε το κλειδί της επιτυχίας ως το νοτιοδυτικότερο ακρωτήριο της Αγγλίας στην Κέλτικη Θάλασσα και πως από τις κινηματογραφικές, απόκρημνες ακτές της Κορνουάλης τα υφάσματά της θα κρατούσαν ανοικτό το δρόμο για την τέχνη ντύνοντας τις κολεξιόν του Calvin Klein και της Donna Karan.

Πώς ασχολήθηκες με το ύφασμα; Έφυγα για την Αγγλία πιστεύοντας ότι θα συνέχιζα την οικογενειακή παράδοση με σπουδές στον ιατρικό κλάδο. Όμως οι τάσεις και οι ευκαιρίες που προσφέρει το Λονδίνο με έφεραν σε επαφή με την καλλιτεχνική πλευρά μου. Κι έτσι βρέθηκα να σπουδάζω σχέδιο υφάσματος.

Πόσο δύσκολο ήταν να μεταφερθείς από το μητροπολιτικό Λονδίνο στις ακτές της Κορνουάλης; Ήταν μεγάλη απόφαση γιατί εκεί είναι ουσιαστικά εξοχή. Έψαχνα ένα βιομηχανικό αργαλειό που λέγεται ζακάρ (jacquard), στον οποίο ειδικεύτηκα και βάσιμα ολόκληρη τη δουλειά μου και το πορτφόλιό μου. Είχα βραβευτεί γι' αυτήν και είχα ήδη δεχτεί παραγγελίες αλλά αποφοιτώντας από τη σχολή δεν είχα πια πρόσβαση στον ζακάρ και η αναζήτησή του ανά τη Βρετανία ήταν μια περιπέτεια με κατάληξη το Φάλμουθ της Κορνουάλης, 300 κλμ. από το Λονδίνο. Ήταν το 2004 και θυμάμαι πως αντί να έρθω να δω τους Ολυμπιακούς Αγώνες στην Αθήνα, έφυγα για να βρω σπίτι εκεί.

Το μετάνιωσες; Αποδείχτηκε πολύ σωστή απόφαση γιατί παράλληλα κατάφερα να κρατήσω τις επαφές μου στο Λονδίνο, άρχισα να διδάσκω στο πανεπιστήμιο και με την αφορμή διαφόρων συμμετοχών ταξίδεψα πολύ. Γενικά εξελίχθηκε πολύ θετικά τόσο για να εδραιώσω το όνομά μου όσο και δημιουργικά με υφάσματα για εκθέσεις, δρώμενα κ.λπ.

Όμως δεν είναι πολύς καιρός που συνεργάζεσαι με τη βιομηχανία της μόδας. Δεν είχα κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση. Αλλά τα τελευταία δύο χρόνια δουλεύω με έναν ατζέντη που παρουσιάζει τη δουλειά μου με υφαντά σχέδια στη Νέα Υόρκη, οπότε όσον αφορά στο εμπορικό κομμάτι της δουλειάς πελάτες μου είναι οι Calvin Klein, Donna Karan, Gap και Marks & Spencer. Αυτές οι συνεργασίες μου προσφέρουν τη δυνατότητα να συνεχίζω να ασχολούμαι παράλληλα με καλλιτεχνικά πρότζεκτ και να παίρνω μέρος σε κολεκτιβες. Την περασμένη άνοιξη στην έκθεση *Sound and Matter* του βρετανικού Crafts Council παρουσιάσαμε με τον καλλιτέχνη ήχου (sound artist) Scanner το πρότζεκτ *Weave Waves* που παραλληλίζει τα κύματα του ήχου με την πλέξη στα νήματα.

Χρειάστηκε ποτέ να κάνεις δουλειές άσχετες με το αντικείμενό σου; Από στατιστικές μέχρι σερβίρισμα. Αλλά πιστεύω πως παίρνουμε απ' όλα κάτι.

Πότε έρχονται οι καλύτερες ιδέες; Δεν ξέρω. Είναι ένα *toaf* που γίνεται. Δεν υπάρχει συγκεκριμένος τρόπος. Νομίζω ότι όσο πιο πολύ το κυνηγάς τόσο πιο δύσκολο είναι. Με βοηθάει που βλέπω πολλές εκθέσεις –γι' αυτό αγαπάω τόσο το Λονδίνο, όπου κάθε μέρα υπάρχουν πολλά πράγματα να δεις. Επίσης μου αρέσει πάρα πολύ να βρίσκομαι σε τρένα. Όποτε είμαι σε τρένο μου έρχονται φοβερές ιδέες όπως και όταν περπατάω γρήγορα ή κάνω ποδήλατο.

Πώς επηρεάζουν τα ψηφιακά μέσα τη δημιουργική διαδικασία; Πρώτα σχεδιάζω κάτι στον υπολογιστή και έπειτα το υφαίνω, αν πρόκειται για βιομηχανικό αργαλειό. Αλλά στο στούντιό μου έχω δύο αργαλειούς που δουλεύονται με το χέρι. Με αυτό το παραδοσιακό μέσο μπορώ να δημιουργήσω με εντελώς διαφορετικό τρόπο σε σύγκριση με τα ψηφιακά μέσα. Η διαφορά είναι ότι ο παραδοσιακός αργαλειός σε φέρνει σε επαφή με τις κλωστές, τα χρώματα και την όλη εμπειρία όπως δεν μπορεί το digital, που με κουράζει τρομερά. Ακόμα και το να απαντώ στα e-mails.

Αν άλλαζες καριέρα τι θα έκανες; Νομίζω θα γινόμουν φωτογράφος στα περιοδικά.
 –ΒΙΒΗ ΜΩΡΑΪΤΟΥ